

muskátli

pusztai ablakok ékítője te égi virágú
életörömmel igézi magyar keserű napomat
őrzi rövidre szabott sáros földi utam
magyar paraszt védőszentje illatod póri
telt husu szépség nem kell Mister nyegle ficsúr

fehér muskátli

toronyba zárt július panelkohóban izzik
a bádog a párkány a leeresztett roló
egy fehér muskátlibokor áll az ablakban
a tizenegyediken magányosan egyenes derékkal
nem vádaskodik örül az életnek csak áll
saját dús zöld levélkoronájába szíromgombolyagaiba feledkezve
álmódó menyasszony habos tafotában fehér hattyúprémes delnő
tündérlány tejszínű tüllben parasztmenyecske hótiszta hímzett
alsószoknyában a jóisten nézi nézi aztán elmosolyodik
megbocsátok emberiség nem mondja csak úgy
magában gondolja a muskátli visszamosolyog

Lieber Erzsébet: Fénytermészet 1.